

Jeg mener, at med aftalen med eurolandene, med vores bilaterale aftale, ERM II-aftalen, har vi god tid, kombineret med en ansvarlig økonomisk politik, til at oplyse, til at diskutere åbent. Der kan komme udviklingstræk, vil jeg sige til fru Charlotte Antonsen, som ingen forudså, og jeg mener helt nøjternt, at der kan komme overraskelser i europasamarbejdet, som vi så må tage op her.

Af alle disse grunde har vi ikke lagt os fast på andre ting, end at vi skal have en ordentlig, god, nuanceret diskussion om fordele og ulemper på alle de niveauer, vi nu har berørt i dag, og jeg håber, at vi kan fortsætte den gode debatform, som jeg synes vi mestendels af tiden har haft i dag.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Der har været nogle mere eller mindre direkte henvisninger til det, der er kommet fra Økonomiministeriet i spørgsmål om euroen, bl.a. har hr. Keld Albrechtsen kaldt et svar, der er afleveret til fru Ulla Tørnæs, for en skræmmekampagne.

Der er brugt to økonomiske modeller i det svar, og derfor er der også kommet to økonomiske svar ud af det.

Hvis jeg må holde mig til Adam-modellen, som økonomer plejer at bruge, er det fuldstændig korrekt, som hr. Keld Albrechtsen henviser til, at der vurderer man en mindre beskæftigelse i størrelsesordenen 10.000 på baggrund af en renteforskel på ½ pct. Man skal ikke være politiker for at sætte tal ind i den slags modeller, det er jo rent sædvanligt arbejde, når man bliver spurgt, hvad der sker med forskellige størrelser, hvis f.eks. renten flytter sig på den ene eller den anden måde. Det kan man ikke kalde skræmmekampagner, det er mere regnestykker, end det er politik, og derfor synes jeg heller ikke, det er værd at hæfte sig så meget ved det. Svaret er givet på baggrund af et konkret spørgsmål.

Så er hr. Keld Albrechtsen i øvrigt inde på en række påstande i forbindelse med fastkurspolitikken og siger, at man skal føre en konservativ politik på euroområdet. Ja, jeg noterede mig, at hr. Albrechtsen finder, at det er konservativ politik.

Danmark er jo i den situation, at vi faktisk har ført fastkurspolitik siden 1982. Det er jo fuldstændig korrekt, at den effektive kronekurs bevæger sig. Det gør den i et fastkurssamarbejde med Danmark, der ikke fylder mere økono-

misk, end vi gør, og når vi er knyttet tæt til store valutaområder.

Lad mig sige med det samme, at det hverken bliver værre eller bedre af, D-marken bliver udskiftet med en euro, men erfaringen er, at den effektive kronekurs jo hen over kort tid, nogle gange lidt længere tid, falder på plads igen, hvis man kan kalde det det, og derfor er det jo ikke et stationært eller blivende problem, vi oplever. Tværtimod må man sige, at med den økonomiske politik, vi har ført siden 1982, kan vi få en meget høj beskæftigelse og en sund økonomi med overskud på finanserne.

Endelig vil jeg godt kommentere hr. Ole M. Niensens spørgsmål på flere tidspunkter i løbet af debatten, om der kun er fordele ved at være med.

Jeg synes, det er værd at notere sig, at Danmark som en lille åben økonomi skal leve af sin eksport; der er stort set ikke andre muligheder. Det betyder, at Danmark må have en meget stort interesse i at have stabile områder omkring sig, især dem, som vi eksporterer til. Vi kom jo med i EF, derefter EU, fordi der er nogle fordele forbundet med at være i et større område, hvor man samarbejder politisk, og hvor man koordinerer den økonomiske politik, det er jo hele ideen med EU-samarbejdet.

Det, der er interessant set med mine øjne, er, at den politik, EU-landene i euroområdet skal føre, når de er med i euroen, er nøjagtig den politik, Danmark har ført siden 1982. Vi har om nogen øvet os, hvis jeg må bruge det udtryk, på at føre en politik, som har en fast valutabinding til andre, for det, euroen handler om, er, at man låser sine valutaer fast.

Uanset om vi er med i euroen eller ej, kræver fastkurspolitikken en ganske bestemt økonomisk politik, og det er i øvrigt ikke et synspunkt, som kun EU-medlemslandene gør gældende. Det er temaer, som diskuteres i OECD-regi, i Valutafondsregi, og jeg har sagt det før, jeg vil gerne gentage det, at der er stort set ikke noget land i verden, der synes, at det er sjovt eller en god ting eller positivt på nogen måde at have en høj inflation. Tværtimod frygter alle lande det, fordi de udmærket ved, hvem det er, der bærer byrden. Det er nemlig de dårligst stillede, som har de vanskeligste betingelser, hvis inflationen begynder at udvikle sig.

Det, der er pointen set med mine øjne, er, at alle må kunne se fordelene af, at vi fører en økonomisk politik, der gør, at vi har overskud, når tiderne er gode, og vi dermed skaber et bedre